

РЕШЕНИЕ

№ 5596

гр. София, 14.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в публично заседание на 12.09.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4723** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - 178 АПК.

Образувано е по жалба на Б. А., сръбско гражданство, [дата на раждане] в Република С., чрез адвокат В. У., с адрес: [населено място], [улица], етаж 1, срещу Отказ с рег. № 5364р – 8007 / 03.04.2023 г. за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на А. Б., дата на раждане 05.03.1986 г.

В жалбата се излагат съображения, че чужденецът има адрес на територията на страната, като не е длъжен да пребивава постоянно на него. Сочи се, че изискването за адрес е свързано единствено с място, на което да получава съобщения, но не и постоянно да пребивава там, което било и фактически невъзможно. В заявлението на жалбоподателя е попълнен „Адрес в Република България“, като адресът е посочен. Жалбоподателят твърди, че не е доказано обстоятелството, че е осъществена хипотезата на чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ. Липсват убедителни доказателства, че той е представил документ с невярно съдържание. Задължението на жалбоподателя е да представи доказателства за осигурено жилище, а не постоянно да се намира в него. Излага съображения за нарушения на материалния закон и несъобразяване с целта на закона. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Процесуалният му представител е депозирал писмено становище, че за датата на откритото съдебно заседание не може да се яви и не възразява да се даде ход на делото. Изразява становище по съществуващото на спора. Претендира разносните по делото.

Ответникът - директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си

представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателят Б. А., [дата на раждане] , гражданство Република С., притежаващ национален паспорт №[ЕИК], с посочен адрес в Република България, [населено място],[жк], [жилищен адрес] етаж 1, ап. 3, е лице от български произход, което е видно от представеното по делото извлечение от акт за раждане (л. 26 от делото). В него е посочено, че Б. А. е с национална принадлежност „българска“. На 10. 01. 2023 г. Б. А. е подал заявление за предоставяне на статут на постоянно пребиваващ чужденец, на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ, като са приложени изискуемите документи.

По повод на подаденото искане е извършена проверка на 09.02.2023 г. на адреса в [населено място],[жк], [жилищен адрес] етаж 1, ап. 3. Този адрес е посочен за пребиваване от лицето Б. А.. На адреса е установена К. А. А., ЕГН [ЕГН], (домакин на чуждия гражданин). От нея е снето обяснение, в което тя посочва, че тя и съпругът и са собственици на апартамента на посочения адрес, съгласно нотариален акт № 194, том II, дело 537 / 91. Твърди, че не е сключвала договори за наем с чужди граждани, а само е подписала декларации за предоставяне на адреса ѝ в [населено място],[жк], [жилищен адрес]. Не е виждала чужденците и не ги познава. Познат и предложил да подпише тези декларации срещу заплащане. Лицата, на които е предоставила адреса си за ползване реално няма да живеят там и тя самата не желае това. За тези обстоятелства е съставена докладна записка (л. 37 от делото).

Изготвено е становище рег. № 5365р-471 / 15. 02. 2023 г. с мнение да се откаже разрешение за постоянно пребиваване, тъй като лицето е декларирало неверни данни относно адреса на пребиваване.

С Отказ рег. № 5364р – 8007 / 03.04.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“, е отказано исканото разрешение за предоставяне на постоянно пребиваване в Република България на чужденеца. Отказът е връчен на 28. 04. 2023 г. на пълномощник.

С жалба постъпила на 11.05.2023 г. на електронната поща на АССГ и подписана с електронен подпис, видно от отбелязването върху нея, е оспорен отказа по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция“ – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 25, ал. 3 от ЗЧРБ.

В случая е безспорно, че чужденецът е от български произход, поради което принципно има право да получи разрешение за постоянно пребиваване на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Към подаденото заявление, са приложими необходимите документи, като в съответствие с чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ е представен и трудов договор с „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД, с адрес и седалище на управление [населено място], [улица], ЕИК[ЕИК], съгласно чл. 11, ал. 5 от ППЗЧРБ.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт, е посочено, че след извършената проверка на декларирания адрес на пребиваване е установено, чужденецът не пребивава на този адрес, както и че същият има само 2 еднодневни влизания на територията на страната и не може да изпълнява задълженията си по трудовия договор, поради което е декларирал неверни данни.

Като мотив е посочено и обстоятелството, че видно от трудовия договор жалбоподателят е назначен на длъжност „общ работник строителство на сгради“ в „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД. Изпълнението на трудовите му функции е било невъзможно, предвид напускането на територията на Република България на същата дата 10.01.2023 г.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, е безспорно, че Б. А. е посочил в подаденото заявление, че ще пребивава на адрес – [населено място],[жк], [жилищен адрес] като е представил и нотариално заверена декларация от собственика на имота – К. А. А., че му го предоставя за ползване и е съгласен да бъде адресно регистриран на този адрес.

Видно обаче от докладна записка рег. № № 5365р-455 / 14. 02. 2023 г. при извършената проверка на адрес с [населено място],[жк], [жилищен адрес] е установено, че в имота са регистрирани четири лица – български граждани и шест лица – чужди граждани. Собственичката на апартамента заявява, че на практика не е виждала чужденците и не ги познава. Познат и предложил да подпише тези декларации срещу заплащане. Лицата, на които е предоставила адреса си за ползване реално няма да живеят там и тя самата не желае това.

Съгласно чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ към заявлението до дирекция "Миграция" се прилагат доказателства за осигурено жилище.

В случая декларацията не е попълнена от жалбоподателя, в този смисъл не е налице документ с невярно съдържание, но според настоящия състав, по този начин са декларирани неверни данни.

Действително, няма изискване чужденецът постоянно да пребивава на декларирания адрес, но при извършената проверка безспорно е установено, че чужденецът въобще не живее на посочения адрес, като собственичката въобще не е виждал чужденеца, Не е бил подписан договор за наем. При това положение, безспорно са налице неверни данни, тъй като изначално е установено липсата на намерение да се ползва декларираният адрес. Видно от извършената справка на този адрес са регистрирани 6 чужди граждани.

Освен това, видно от данните за пътуванията на чужденеца, не се опровергава посоченото в административния акт, че чужденецът е влязъл и излязъл от територията на Република България на дата 10.01.2023 г. Други влизания на територията на страната за целия период няма, поради което няма как да изпълнява трудовите си задължения по представения трудов договор, според който се изисква ежедневно полагане на труд в рамките на 8 часа, което отново не е изпълнено.

Освен посоченото, по отношение на възможността жалбоподателят реално да изпълнява трудовия договор, който е представил по преписката, съдът взе предвид

доказателствата, представени от страна на ответника. Доказателствата са представени по повод на дадени указания от страна на съда в разпореждането за насрочване на делото, където е посочено, че органът трябва да докаже, съществуването на фактическите основания, посочени в обжалвания административен акт. (арг. от чл. 170, ал. 1 АПК). Представена е докладна записка рег. № 5365р – 1507 от 23.06.2023 г. (л. 54 – 55 от делото). Видно от нея – адресът и седалището на дружеството „Д.А.С. Хаусбау“ ЕООД е: област Б., [община], [населено място], [улица]. При извършена визуална проверка не са открити табели и надписи на дружеството. В трудовия договор, представен по преписката, е посочен друг адрес и седалище на управление на дружеството, а именно в [населено място]. Всичко посочено дотук обаче не разколебава тезата на административния орган, че жалбоподателят реално не е осъществявал трудова дейност.

Видно е, че както декларираният адрес, така и представеният трудов договор само формално доказват присъствието на чужденеца на територията на страната, като очевидно същите са фиктивни и безспорно представляват неверни данни по смисъла на чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ.

От друга страна, жалбоподателят е уведомен, че трябва да докаже съществуването на фактите и обстоятелствата, които е посочил в жалбата. В открито съдебно заседание от дата 12.09.2023 г. съдът е указала на жалбоподателя, че в настоящото производство се оспорва отказ на издаване на административен акт. Това означава, че оспорващият е длъжен да установи, че са били налице условията за предоставянето на право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ (аргумент от чл. 170, ал. 2 от АПК).

С тази доказателствена тежест жалбоподателят не се е справил. Не е доказано в хода на съдебното производство, че са били налице предпоставките за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България на основание чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗЧРБ. Жалбоподателят не е доказал, че данните по отношение на адрес на пребиваване и месторабота са верни.

При това положение се налага извода, че Б. А. е декларирал неверни данни, поради което по отношение на него са налице предпоставките на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ за постановяване на отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба трябва да се отхвърли като неоснователна. Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, жалбоподателят трябва да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 100 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение, 45 – ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Б. А., сръбско гражданство, [дата на раждане] в Република С., срещу Отказ с рег. № 5364р – 8007 / 03.04.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне на право на постоянно пребиваване в Република България

ОСЪЖДА Б. А., сръбско гражданство, [дата на раждане] в Република С., да заплати на Дирекция „Миграция“ – МВР, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 100 (сто) лева

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: